

der er større end 11½ Tomme, saadanne har man fisket længe, saa at der ikke er noget, der kan begrunde en saadan Antagelse som, at Rødspætten overhovedet skulde vandre ud af Limfjorden, inden den naar en Størrelse af 11½ Tomme. Det ærede Medlem citerede endvidere forskellige Udtalelser af Forstanderen for biologisk Station, som findes i den Betænkning, der er trykt som Bilag til Lovforslaget, og hvori Forstanderen drager til Hjælp mod Fredningen ved Hjælp af Massebestemmelser. Ja, det er jo en Selvfølge, at jeg ikke kan give Forstanderen Ret i, hvad han her har anført. Men derimod kan jeg, meget vel forstaa, at han er kommen ind paa de Betragtninger, han her har gjort gældende. Formaålet har jo for ham været det ved den videnskabelige Afhandling, han her har præsteret, at levere et Bevis for, at den Fredning, man hidtil har haft ved Hjælp af Massebestemmelser, ikke har været fyldestgørende og navnlig ikke vilde være fyldestgørende, hvis man gjorde den anvendelig paa det aabne Vand i Kattegat, og han er i denne Argumentation maasse kommen ikke saa lidt for langt ud i sin Bekæmpelse af Fredningen ved Massebestemmelser. Det er jo meget forstaaeligt, at jeg ikke kan følge ham paa denne Wandring, hvad der allerede fremgaar af mine Udtalelser, og jeg maa ganske fastholde, hvad jeg tidligere har sagt om Fredningen ved Massebestemmelser, navnlig da naar disse anvendes paa Limfjorden. Særlig vil jeg der gentage, hvad jeg har sagt, at gøre vi Maalebestemmelserne anvendelige paa Limfjorden, maa man vel erindre, at det derved ingenlunde er givet, at disse Maalebestemmelser kunne kontrolleres i en saadan Grad, at de blive fyldestgørende, og at det kan forsvares at slippe den Fredning ved Massebestemmelser, som man hidtil har haft og har haft gennem Aarhundreder. — Det ærede Medlem for Listed. Amts 2den Valgtreds (Trolle) hævdede i Dag det Standpunkt, han indtager med Hensyn til Fredning i Kattegat, nemlig, at han vel erkender, at Fredningen til en vis Grad er ønskelig og hensigtsmæssig, men, at han ikke kan erkende, at den er nødvendig. Han tror paa, at der er visse Perioder med Hensyn til Fiskeridommen af Rødspætter i Kattegat, og at vi nu have haft en mager Periode, men ville faa en fed Periode. Der maa det ærede Medlem jo staa med sin Tro. Forholdet er det, at Rødspætten er en stationær Fisk, ikke en Vandrefisk, og hvad man saa kan tro om en periodisk Aftagen og Tiltagen af Fisken, vil være en ren Skønssag. Der kan ikke leveres noget Bevis derfor. Men det ærede Med-

lem omtalte slet ikke et andet Faktum, som ikke angaar Mængden af Fiskene, men Størrelsen, nemlig at Størrelsen af Fiskene i en Arrække er aftagen betydelig, og at den Rødspætte, der nu fanges, er af en mindre Størrelse end den, man har fisket tidligere. Det er navnlig herpaa, at jeg grunder Bestemmelsen om Fredning i Kattegat. Jeg mener nemlig, at skal man faa større Indtægt ud af Kattegatfiskeriet, gælder det navnlig om, at man kan fiske Rødspætter af en saadan Størrelse, at den giver en tilstrækkelig Indtægt. Det er ikke Tilfældet, at Fredningsbestemmelserne for Kattegat paa nogen Maade skulde være differenterede af Hensyn til Fiskehandlerne. Fiskehandlernes Interesse ligger mig ikke ved denne Lejlighed paa Sinde. Jeg betragter Fiskehandlerne som Folk, der have Krav paa, at der tages Hensyn til dem, men kun for saa vidt deres Interesser falde sammen med Fiskernes. Det er heller ikke saaledes at forstaa, at Lovens Regler ere byggede derpaa. Men det Forhold har ganske vist været medvirkende til, at man er kommen ind paa disse Fredningsbestemmelser for Kattegat, at, naar vi holde et Maal for Søterritoriet, saa gør dette Maal kun liden Nytte i Kattegat, naar svenske Optøbere kunne lægge sig lige op ad Søterritoriet og købe Undermaalsfiskene og sejle til Sverige med dem. I saa Tilfælde nytter jo Fredningen ved Undermaalsbestemmelser ikke. Det er altsaa ikke et Hensyn til Fiskehandlerne — det gentager jeg — men et Hensyn til overhovedet at hævde Fredningen ved Undermaalsbestemmelser.

J. Sage: Jeg skal indrømme den højærede Minister, at det er en meget vanskeligt Materie, at komme ind paa, men jeg kan dog ikke forstaa, at den Fortolkning skal kunne opretholdes, som det forekom mig, at den ærede Minister gav af den sidste Fiskerilov, at dens Bestemmelser — hvis det virkelig er, som nogle paastaa, at den har udvidet Christian V's Lov og den hundredeaarige Praksis — ikke skulde kunne forandres ved den ny Lov. Naar der i Christian V's Lov staar: Enhver maa nyde Aalegaard uden for sin Grund, og man saa i Fiskeriloven forklarer det, ikke alene som Aalegaard i gammel Forstand, men ogsaa som Aaleruler, naar disse blot staa i Forbindelse med Land ved en Aalestage eller paa anden Maade, skulde det altsaa være bleven en integrerende Del af samtlige Rystejeres Rettigheder i Danmark, fordi den Fortolkning af Christian V's Lov er sat ind i Fiskeriloven af 1888? Det er mig aldeles uforstaaeligt, men jeg skal ganske vist ikke